

303

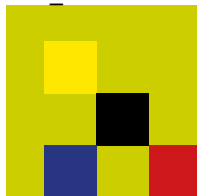

EL BUTLLETÍ

UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC juliol/agost/setembre 2018

ÍNDEX

ÍNDEX 2

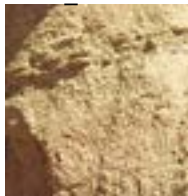

EDITORIAL 3

Plaques

VIATGES 5

Las Bardenas Reales

BTT 12

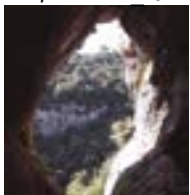
Via verda

100 ANYS 19

1918

AQUÍ, ARA I AHIR 20

La cova Simanya

COL·LECTIVES 21

Pic del Mil Menut

LA FOTO 24

EL LLIBRE 25

NOTÍCES 26

AGENDA 31

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Xevi Jové: BTT

Marta Gallach i Xevi Tarrades: Col·lectives

Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Cabezo de Castildetierra, Bardenas Reales (Navarra)

Foto: Joan Conill

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

PLAGUES

Som afortunats de viure a la nostra comarca. Com a gent aficionada a la muntanya que som, aquesta ens proporciona molt a prop de casa, un terreny de joc ideal per les nostres aficions. Així, tant si som excursionistes o practiquem la bicicleta de muntanya (BTT), podem sortir de Vic mateix realitzant la nostra activitat preferida i trobar-nos ràpidament envoltats de natura. Si el que ens agrada és enfilar-nos per pedres i parets, també tenim diferents opcions a pocs quilòmetres de casa. Fins i tot, ben sovint, podem assaborir els plaers de la neu des de casa mateix, amb bones esquíades al Montseny.

I si necessitem un pati més gran, a una hora de casa tenim el Pirineu, Montserrat, les muntanyes del Berguedà, De ben segur que si poguéssim fer una valoració de la felicitat segons el que tenim al voltant, la nostra comarca trauria una bona nota. Però al paradís també hi ha problemes que l'amenacen.

El darrer que ha arribat a casa nostra, la *Cydalima perspectalis*, ens ve de l'extrem orient i va en camí d'acabar o de reduir molt la distribució dels boixos que configuren bona part del sotabosc dels boscos que tenim més a prop. Així, les primeres papallones que es veien l'hivern passat voltant per Savassona, s'han escampat i reproduït massivament i sobretot han menjat molt, deixant un panorama desolador arreu on s'instal·len; amb tots els boixos secs, sense fulles i plens d'erugues que pengen dels seus fils com una teranyina. De totes

maneres, les proves que s'han fet sembla que els boixos afectats, poden rebrotar, tot i que costarà anys tornar a tenir aquells matolls tan grans.

A aquest problema s'hi afegeix una altra plaga, també arribada de l'extrem Orient, poc abans que la *Cydalima perspectalis*, i que es menja tot el que es mou, amenaçant especialment a les abelles, tant necessàries: la Vespa velutina o Vespa asiàtica. De fet, sembla que aquesta vespa és una bona controladora de la papallona del boix i potser sigui la que controli les erugues. Tant de bo que es dediqui a menjar-se aquestes erugues i deixi a les abelles tranquil·les.

De plagues també en patim d'altres, no precisament relacionades amb la biologia. Així patim la plaga, persistent de ja fa molt temps, dels qui no respecten l'entorn natural, dels qui repliquen a la natura comportaments "vàlids" a altres entorns totalment humanitzats. En aquesta plaga hi compto a tots aquells que llencen la brossa pels camins, prats i boscos sense cap consciència de què no hi ha brigades de neteja dels boscos i camins, com sí que passa als pobles i ciutats. També els que tracten les parets on practiquen l'escalada i el boulder, com si fossin rocòdroms, sense tenir en compte que les preses dels rocòdroms es poden canviar sempre que calgui i les preses naturals, cada cop que es raspallen, ens n'emportem un tros, sobretot en el cas del gres de Savassona. Per no parlar dels qui aparquen el cotxe obstructint el pas d'un camí o al mig d'un prat simplement perquè no hi ha cap senyal que els ho prohibeixi.

Aquí, hi podríem afegir altres plagues, encara més greus, com la intolerància, la xenofòbia, l'homofòbia, ... però ara no venen al cas. Ara ens hem d'alegrar de l'arribada d'un nou soci de la Unió, fill d'una companya de la junta l'Anna, i d'en Marc. L'enhorabona als pares, així com també a altres dos membres de la junta que seran pares a principis de l'any vinent. Moltes felicitats a totes i tots i paciència amb les plagues!

Jaume Anglada i Dordal

President de la Unió Excursionista de Vic

LES BARDENAS REALES (Navarra)

Un complex espai natural amb diferents hàbitats.

Els característics "cabezos" esculpits per l'erosió.

Al sud-est de la província de Navarra, en el seu límit amb Aragó, hi trobem un dels territoris més inhòspits però al mateix temps més singulars d'aquesta comunitat autònoma, anomenat Las Bardenas Reales.

Aquestes terres, en las quals sembla que la naturalesa s'hi hagi revoltat, van pertànyer al patrimoni del Reis de Navarra, malgrat cap a mitjans del segle IX, van començar a cedir drets d'ús a una vintena de poblacions dels voltants per motius diversos, com podien ser: la repoblació dels terrenys, el pagaments de serveis diversos a la Corona, la participació i ajudes en alguna de les creuades reials o la ratificació de privilegis i costums en les poblacions més grans. Al 1705, aquests drets es van establir i unificar definitivament, sent-ne beneficiàries 22 entitats anomena-

des "congozantes", terme utilitzat en el castellà antic, que significa que aquests municipis, poden gaudir a perpetuïtat d'aquest territori comú.

Avui, la Comunitat de las Bardenas Reales, la formen les localitats de: Arguedas, Buñuel, Cabanillas, Cadreita, Caparroso, Carcastillo, Corella, Cortes, Falces, Funes, Fustiñana, Marcilla, Mélida, Milagro, Peralta, Santacara, Tudela, Valtierra, Villafranca, Valle de Roncal, Valle de Salazar i Monasterio de la Oliva.

Aquestes terres, en las quals sembla que la naturalesa s'hi hagi revoltat, van pertànyer al patrimoni del Reis de Navarra

A una vintena de quilòmetres de Tudela, hi ha una de les entrades més habituals d'aquest Parc Natural que data del 1999, declarat

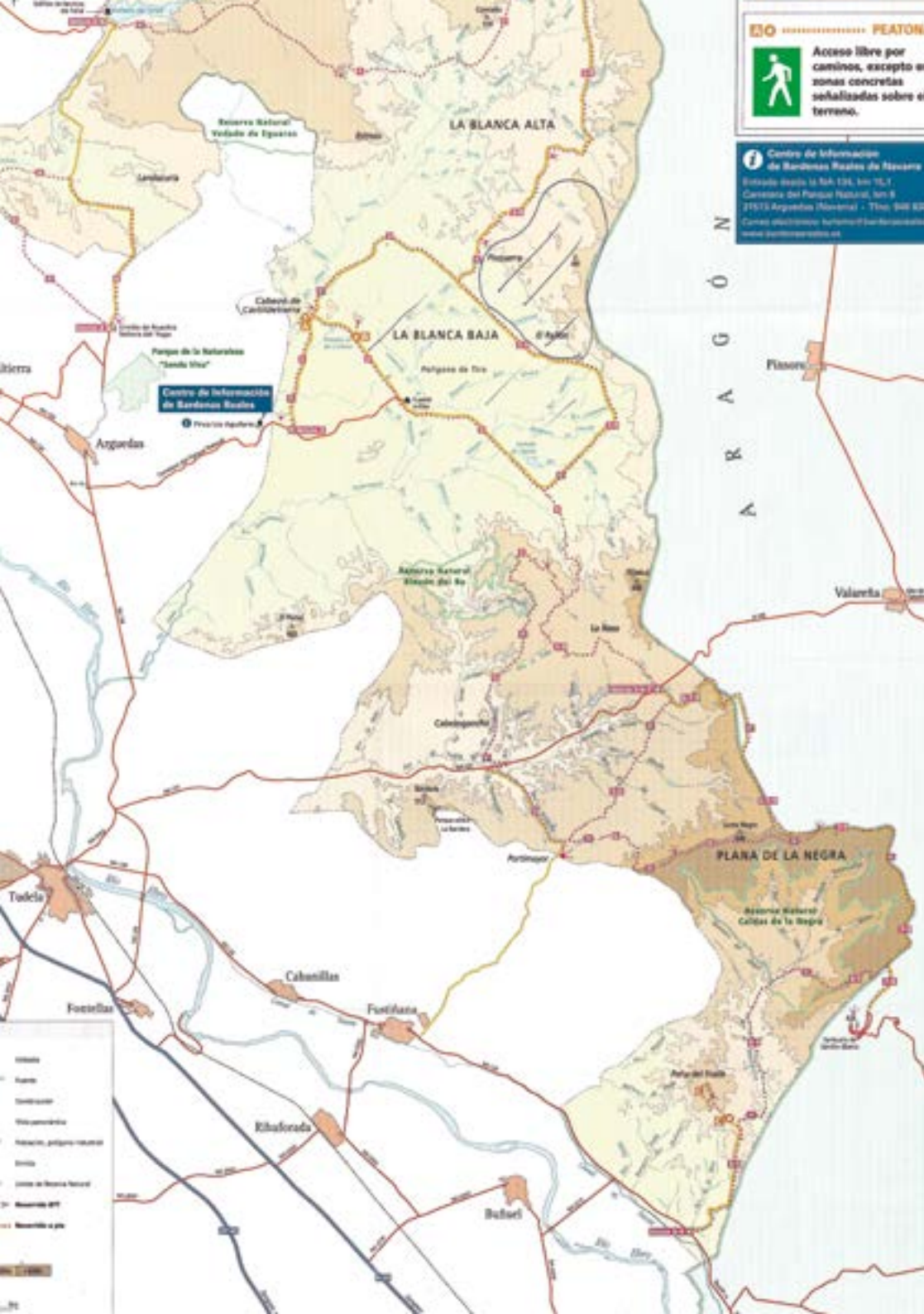

Acceso libre por caminos, excepto en zonas concretas señalizadas sobre el terreno.

i Centro de Información de Bardenas Reales de Navarra

Entrada desde la N-101, km 15,1
Carretera del Parque Natural, km 8
31013 Arguedas (Navarra) - Tlf: 948 620 000

Coordenadas: 42°40'N 1°00'E

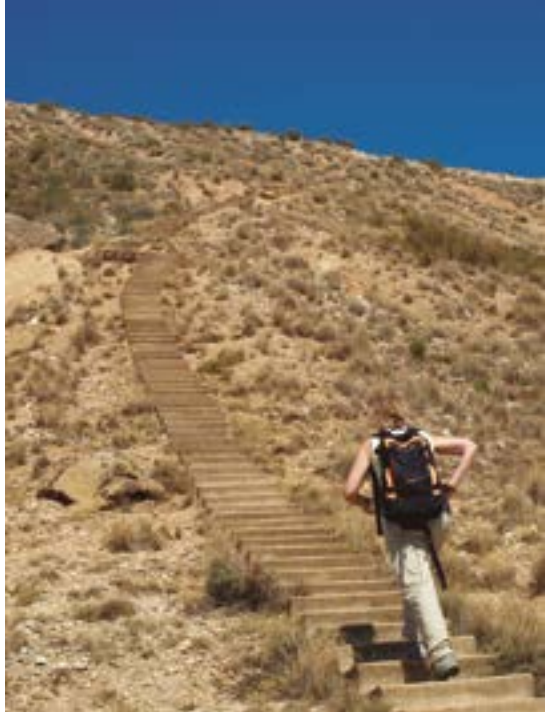

també Reserva de la Biosfera per la Unesco l'any 2000. Un edifici d'acollida i centre d'Informació, ens dona aviat idea de les dimensions del parc i de tot el que hi podem trobar enmig d'aquest terreny desèrtic i despoblat de gairebé 42.000 hectàrees, dividit en tres zones principals.

Al nord, hi trobem el sector anomenat El Plano, format per una gran terrassa al·luvial aixecada de la resta del territori, formada per les aportacions i còdols del riu Aragón.

Al centre, la Bardena Blanca, amb dues zones diferenciades anomenades la Blanca Alta i la Blanca Baja. És una depressió central, amb paisatges blanquinosos i despullats que li donen un aire d'autèntic desert. Finalment el sud, el conforma el sector de la Plana de la Negra, caracteritzat per la formació de grans plataformes d'estrats calcaris horitzontals, amb talussos i fondalades plenes de pins i garrics arrelats damunt la sorra fosca, que ha donat nom al lloc.

No cal dir que les Bardenas Reales, gaudeixen d'un clima amb forts contrastos, amb estius calorosos i hiverns crus i freds, però sempre dintre d'un marc de pluges reduïdes, que li donen aquest aspecte àrid i desolat a qualsevol època de l'any.

Pujant als diferents miradors, podem observar millor aquest vast paisatge.

Tot i això, en el parc s'hi identifiquen algunes unitats ambientals, amb sectors de pinedes, zones de garrics i sabines, i alguns espais humits que aprofiten les ombres dels barrancs i penya-segats. En alguns punts, vora alguna de les poblacions, també hi ha petits conreus i algunes construccions turístiques, algunes de formes curioses i modulars, gairebé integrades en la natura.

Les Bardenas Reales, gaudeixen d'un clima amb forts contrastos, amb estius calorosos i hiverns crus i freds

Cal dir també, que apart de la singularitat del paisatge, ple de petits altiplans amb els seus característics

A punt de començar l'ascensió a la "Peña del Fraile".

“cabezos” i barrancs de tota mena, la contaminació lumínica a les nits és mínima, motiu d'atracció pels amants de l'astronomia.

Enmig d'aquest espai semi-desèrtic, costa detectar-hi la presència

de fauna, però els naturalistes, hi observen periòdicament diferents famílies d'aus migratòries, varies espècies de rapinyaires i mamífers discrets, com la guilla, la llebre, el teixó, el gat mesquer, a més d'alguns cabirols i porcs senglars.

A l'estiu, a ple sol, cal anar amb compte en remoure qualsevol pedra, on la presència dels rèptils és habitual.

La contaminació lumínica a les nits és mínima, motiu d'atracció pels amants de l'astronomia

Una estada d'un cap de setmana llarg a la zona, ens va permetre recórrer en vehicle (millor 4x4) la majoria de camins autoritzats; travessar les “Bardenas” de nord a sud en BTT enllaçant varis itineraris assenyalats i assolir a peu diferents turons i altiplans des d'on es veu millor aquest extens territori.

Com a curiositat a recordar, cal dir que vam coincidir amb el rodatge d'una curiosa pel·lícula. Diverses odalisques ballant amb tuls de seda enmig d'aquell desert, ens van transportar per una estona a un conte de les Mil i Una Nits.

Un dels fulletons publicitaris de las Bardenas Reales proclama: “Un paisatge on la terra s'emociona”. Jo us puc assegurar que va ser al revés, doncs en molts indrets va ser el paisatge que ens va fer emocionar.

Sens dubte, una escapada que us recomano.

Itineraris realitzats:

En vehicle: Per totes les vies degudament senyalitzades del Parc; cal dir que a la zona nord de El Plano i la Blanca Alta, hauria estat difícil de circular amb un vehicle convencional, degut al mal estat de les pistes aixaragallades, plenes de forats i amb uns trenca-aigües descomunals. Alguns trams en mal estat, estaven degudament indicats amb cartells anunciadors de futures millores del ferm.

Turons, barrancs i desert, un escenari de pel·lícula

En BTT: Des de les proximitats de la localitat de Caparrosó, ens vam dirigir cap a l'Embalse del Ferial, on hi ha l'inici de l'itinerari BTT nº 2, travessant El Plano transversalment, enllaçant amb l'itinerari 1 fins a El Paso. Prenent la direcció

sud, vam seguir l'itinerari 3 fins al Cabezo de Castildetierra, seguint per la Blanca Baja, sota el Cuartel Militar, enllaçant amb l'itinerari 9, després de l'Embalse de Zapata.

Enmig d'aquest espai semi-desèrtic, costa detectar-hi la presència de fauna

Seguint aquest itinerari poc més de tres quilòmetres, vam prendre la direcció nord-oest, prenent l'itinerari 5 que revolta l'espai natural de El Rincón del Bu, seguint per Cabezoganchi i les proximitats de Portimayor, tot seguint l'itinerari 6 en plena Plana Negra. Voltant la reserva natural de Caídas de la Negra, vam seguir l'últim itinerari,

el nº 9, fins a la sortida del Parc a la NA-126, a les proximitats de Buñuel. Gairebé 90 kms ciclables majoritàriament plans, durant els quals hi vam trobar alguna fondalada que no hi comptàvem.

A peu: Bonica caminada pel Barranco de los Cambrones i el Rallón – Pujada al mirador de l'Embalse de las Cortinas – Cabezos i barrancs de Castildetierra – Pujada a la Peña del Fraile.

Recomanacions:

- Enmig d'un terreny solitari i a vegades sense punts de referència concrets, portar sempre mapa o millor GPS.
- Els itineraris de BTT estan correctament senyalitzats, tot i que vam trobar alguna picona arrencada fora de lloc.
- No recomano excursions a peu molt llargues, es fan monòtones i al final pots acabar dintre d'alguna zona prohibida. En canvi són bonics els miradors elevats que donen idea de la immensitat de l'entorn, arribant en vehicle fins a la seva base.
- Molt important: Cal dur reserves de menjar i aigua o líquids recuperadors suficients. Penseu que esteu en una zona semi-desèrtica, voltada de petits poblets, però molts d'ells, sense cap servei.
- A l'Oficina d'Informació del Parc ens poden proporcionar tota la informació necessària abans de realitzar qualsevol ruta.
- Com a ciutat més important, per una estada puntual amb tot tipus de serveis, recomano Tudela (36.000 hab), ben comunicada per carretera, autopista i tren Alvia.

Joan Conill - Vic

VIA VERDA "del Aceite y la Subbética"

Tinc uns dies de vacances al novembre i busco algun lloc per pedalar sense presses, tranquil, gaudint del paisatge i amb una bona temperatura. Trio la Via verda "del Aceite i la Subbética", a Andalusia. Faré turisme per la Península Ibèrica uns quants dies.

Jaén - Martos

Arribo a Jaén a quarts de 2 del migdia i vaig directament a localitzar la sortida de la Via Verde del Aceite. No hi ha cap indicació que hi porti. Costa un mica de localitzar i una

vegada hi sóc, tampoc no hi ha cap mena de xiringuito informatiu de la ruta. Decideixo anar al Parc de Bombers de la ciutat a veure si em poden informar i també demanar si puc deixar el cotxe mentre faig la via.

L'acollida és molt bona, tant que em conviden a dinar un arròs boníssim que acaben de cuinar. És el que té treballar en aquesta feina, sempre trobes bona gent. Parlem una bona estona, faig el cafè i em preparo per marxar.

Els espectaculars viaductes i ponts de ferro sovintegen en el paisatge

A quarts de 4 ja estic a la via. Vaig pedalant de planer per entre una urbanització quan de sobte, un fort pendent davalla i m'obliga a creuar per sota una carretera secundària. A l'altra banda hi ha un fort pendent amunt per recuperar alçada. Més endavant torna a passar el mateix i començo a dubtar que tot sigui tan planer com diuen les ressenyes.

Coincideixo amb molta gent caminant, ciclistes no gaires, però els pocs que trobo, van tots «full equip»

Passo prop de Torre del Campo, amb els seus túnels, llargs però

força ben il·luminats i segueixo pedalant amb tranquil·litat atent al nou horari solar (que han canviat aquesta nit passada) per no quedar-me penjat a les fosques al mig de la via verda. Vaig fent fotos i filmant durant una bona estona gaudint del paisatge. Passo per Torredonjimeno, on hi ha un restaurant i un antic magatzem ferroviari vora la ruta, tot seguint cap a ponent amb una lleugera pujada. Arribo a Martos i ja porto un parell d'hores pedalant, el sol es pon i decideixo quedar-me aquí a passar la nit. Uns avis que peten la xerrada vora la via, m'indiquen l'Hotel Carlos IV com l'allotja-

ment més proper i barat. 30€ per una habitació prou neta, però poc aïllada al so del carrer. Reposo una mica i surto a sopar després de dutxar-me. Vaig al carrer que m'han indicat els de l'hotel on hi ha tots els bars de moda. Me'ls miro gairebé tots i en trio un que em fa més peça, s'anomena "Dediez aquí me quedo!". No hi ha gaire gent, el cambrer molt sol·lícit i trempat. Menjo un "solomillo" i uns postres abans de retornar a l'habitació 205 de l'hotel a dormir, ja que demà vull llevar-me més d'hora de l'habitual.

Martos - Puente Genil

El despertador sona a les 8. Recullo les coses i baixo a carregar-les al carro. Vaig a fer un cafè amb llet amb torrada i melmelada per 2,5€ al cafè "Chotaza". He estat a punt de canviar el pa per xurros però he vist als cambrers tan atabalats que

no he gosat. En una botiga compro aigua i piles pel GPS. Prop de les 10 reprenc la ruta tot passant pel davant de l'estació de Martos que, tal i com em van comentar els de l'hotel s'està restaurant per fer-hi algun que altre servei turístic. És gran i permet fer-hi moltes coses. Coincideixo amb molta gent caminant, ciclistes no gaires, però els pocs que trobo, van tots «full equip». Dels primers quilòmetres planers, la ruta va canviant a una suau però constant pujada.

M'encanten els antics ponts de ferro, preciosos!

Vaig fent fotos pel camí sempre que veig alguna cosa o paisatge que em crida l'atenció i hi ha ciclistes que m'avancen. També vaig filmant en marxa, conscient que puc fer una bona «aterrissada» si no estic prou al cas.

Un tros enllà, de lluny diviso uns ciclistes aturats a la via i en trobar-los veig que són dues parelles d'estrangers d'avançada edat, que també estaven en el mateix hotel que jo a Martos.

La ruta continua envoltada de turons i turonets plens d'oliveres que m'observen mentre vaig passant per ponts i passarel·les

Han punxat i intenten canviar la càmera de la roda del darrere d'una de les bicicletes sense treure la roda.

En general, tota la via verda està molt ben condicionada.

M'he ofert a donar-los un cop de mà al veure la situació. Resulta que són noruecs i han llogat les bicicletes a Màlaga. El que no he acabat d'entendre és com les han portat fins aquí; suposo que els mateixos llogaters ho han fet. És una bona opció si no vols portar la teva bicicleta. Una vegada resolt el problema, molt amablement ens donem les adreces per intercanviar-nos fotos del trajecte. La ruta continua envoltada de turons i turonets plens d'oliveres que m'observen mentre vaig passant per ponts i passarel·les construïts per salvar els recs i barrancs del terreny.

Poc a poc arribo al km 48 de la via verda de l'oli on vorejo una antiga caseta d'un dels molts guardes que hi havia en tot el recorregut de l'antiga via de tren. Aquí hi ha el Mesón Rural de la Via Verde del Aceite, on es pot menjar i dormir. Està a uns 24 km de Martos. Un bon lloc per aturar-se si es fa el recorregut amb canalla. Continuo per la via fins a Luque, passant per Alcaudete de Jaén, l'últim poble de la demarcació de Jaén.

He entrat a la província de Còrdova pel pont sobre el riu Guadajoz. Una construcció espectacular creada als tallers francesos de Daydé i Pile de Creil, fets amb bigues

Les antigues estacions s'han reconvertit convenientment en hostals i restaurants.

immenses de ferro reblades amb cargols i femelles de grans dimensions. Ja són quarts de 3 de la tarda. A Luque hi ha una estació immensa molt ben condicionada i a més hi ha un Centre d'Interpretació de l'Oli. Molta maquinària a l'exterior i a dintre també, però estava tancat.

A l'estació hi ha un Restaurant/Botiga de productes de la zona. Aquí, el menú del restaurant Nicols val 10€

Faig fotos dels antics vagons de fusta transformats en menjadors i de tota l'estació tal com he fet en els altres antics aturadors del tren. Aquí hi ha una màquina de tren antiga semblant a les que hi devia haver en aquesta línia.

Continuo una horeta més tard direcció a ponent. Mentre dinava han arribat una quinzena de nois amb bicicleta, han reposat i

han continuat la ruta. Semblava una sortida escolar. Hi ha molta activitat en aquesta estació, fins i tot quan marxava ha arribat un autocar ple de xinesos que s'han quedat a dinar.

Vaig pedalejant amb força, doncs hi ha estones que demanen més implicació. Tot i ser una via verda, hi ha estones que el desnivell, mai massa pronunciat, demana més contundència per no perdre el ritme. Si de normal puc anar entre 22 i 29 km per hora, en els trams amb més desnivell baixo a 16 o a 18. El paisatge va canviant, ara hi ha muntanyes més escarpades i abruptes en el camí. La Laguna del Salobral, força seca en aquestes dates, aixopluga una gran quantitat d'aus que travessen la península fent la migració i que aquí fan jornades de repòs. Les abruptes congestes, obliguen a tenir més ponts i pontets per mantenir el pendent ferroviari. De lluny, diviso Baena on diuen que fan el millor oli de la zona. Passo prop de Zuheros, amb el seu imponent castell encimbellat en una cresta de la muntanya. Pedalo per sota del poble i continuo per la ruta, potser una mica més malmesa del que estic acostumat. De tota manera, penso que, en general, està prou ben cuidada. Sempre s'hi poden fer millores, és clar!

Passo per algun que altre túnel

i per l'estació de Doña Mencía, restaurada, però sense cap funció aparent.

Pedala que pedala arribo a Cabra on l'estació, al km 74'5, també imponent, ara acull activitats d'hostaleria i espais pels ciclistes, que avui he trobat tancats. També aparcaments per autocaravanes i altres serveis sanitaris.

La ruta continua i ja es veu un canvi en els conreus, hi ha més horta i vinyes. El clima aquí deu ser més benigne i segurament hi ha força més aigua.

Arribo a Lucena i espero trobar la informació sobre el recorregut que estic fent i que no he trobat en tota la ruta. L'oficina d'informació està tancada i els del bar instal·lat en un dels antics magatzems ferroviaris em diuen que fa temps que ho està. Animat per l'amo del local, decideixo seguir la ruta fins al final. S'està fent fosc i dubtava que fer. Pedalo a cor què vols, direcció a Puente Genil gaudint de la posta de sol davant dels meus nassos. Espectacular!

Els conills i les perdius travessen sobtadament espantats al meu pas pel camí. Déu n'hi do dels exemplars que he vist avui.

Arribo a les runes de l'antiga estació de Camporreal on s'acaba el recorregut senyalitzat. A partir d'aquí, hi ha una ruta d'enllaç de 6 quilòmetres per arribar a Puerto Genil per camins rurals fent petits

contactes amb carretera asfaltada. Com que és tard i gairebé és fosc, munto la il·luminació de la bici i pedalo pel voral de la carretera CO-764 fins creuar-me la A-318 per on segueixo a tota bufa direcció a Puerto Genil. No m'agrada gens la carretera però s'ha d'acceptar que s'hi circula molt ràpid. Demano a un noi un lloc proper per anar a dormir i m'indica cap a l'Hotel Acácias. M'ofereixen una habitació per 40€ i un garatge excepcional per la bici i el remolc. Un personal molt atent, també m'ha donat un cop de mà per solucionar la manera de tornar a Jaén. Un autobús fins a Lucena i un altre fins a Jaén. Són les 7 de la tarda i ja estic instal·lat a l'habitació 204. Miro el correu, passo per la dutxa i baixo al bar/restaurant a fer una cerveseta i una tapa, que al final han estat dues, mentre faig el diari d'avui.

Tot i ser una via verda, hi ha estones que el desnivell, mai massa pronunciat, demana més contundència per no perdre el ritme

Al bar, hi ha una cridòria espectacular. Només hi ha cinc clients i jo, però fan un merder que sembla que siguin una vintena. Al final he pedalat tot el dia i he fet 108 km. Torno a l'habitació de l'hotel a descansar perquè avui m'ho he ben guanyat. Demà cap a casa. Bona nit.

Exemplar de locomotora utilitzada en aquesta antiga línia ferroviària.

Petita descripció:

Una plàcida ruta apta per tots els nivells per una via verda d'uns 128 km de trajecte durant els quals podem gaudir del típic paisatge andalús. Quilòmetres quadrats de turonets plens d'oliveres ben cuidades i arrencades. Aquesta via verda, inexplicablement, està partida en dues. Una en el tram que circula per la província de Jaén d'uns 55 km i l'altra d'uns 65 km per la de Còrdova. Tot i ser la mateixa via, és complicat trobar informació de la ruta sencera.

Inicialment la línia fèrria començava a Espelúy (Linares). En el trajecte trobem un bon grapat de ponts i/o viaductes del segle XIX fets de bigues de ferro reblades amb cargols de grans dimensions espectaculars. Una antiga via ferroviària que es va començar a construir el 1879 i que va finalitzar el 1893. Va estar activa fins al 1985 i desmantellada pocs anys més

tard. Recuperada com a via verda al 2001. El desnivell total és de 250 m. amb el seu punt més alt a Martos (650 m) i amb un pendent màxim del 3%. També travessa la Reserva Natural del Salobral on es pot gaudir de diversa fauna i de paisatge depenent de l'època en la que es realitzi la ruta. Hi ha diverses possibilitats d'allotjament i avituallament durant la ruta, tot i que no hi ha cap seguretat de trobar els llocs oberts; millor telefonar al planificar la ruta per evitar sorpreses.

Enllaços:

Pàgina web oficial de la via verda:

<http://www.viasverdes.com>

Un vídeo de la meua pedalada:

<https://youtu.be/v88or2SIi50>

Xevi Jové - Vic

A l'estiu del 1918 no va transcendir massa l'activitat excursionista vigatana en els mitjans escrits de l'època. En la recerca que acostumo a fer, no hi figura en detall cap excursió ni conferència més enllà de la simple notificació de l'activitat. Una sortida a Sant Sadurn d'Osormort i una altra al Mas de Roda voltant la península de Baurier passant pel castell de Savellana, notificats en el butlletí de l'entitat i la traça de la participació del Centre Excursionista de Vic a l'Aplec Excursionista de Catalunya de Sant Miquel del Fai redactat en el butlletí del C.E.C.

Sí que destaca un article extens en el butlletí de l'entitat sobre la casa fortificada d'Espinella, on es descriu la seva trajectòria històrica a partir del s.XIII amanida, al final, amb una rondalla del "Cavaller Blanc", donzell d'Espinella. És ben curiós que la caminada Matagalls-Vic actual passi a tocar d'aquesta joia històrica i sigui ben desconeguda per la majoria dels participants, fet que referma que l'excursionisme actual és més esportiu que cultural.

La dinàmica d'acció de l'estat central envers Catalunya no ha canviat al llarg de la història

La "Gazeta de Vich" i el setmanari "Ausetania" fan ressò del romiatge a Núria amb la notícia de diversos grups de pelegrins que passen per la nostra comarca fent camí cap al Santuari sense cap mena de connexió amb els excursionistes vigatans. És curiosa la notícia del setmanari "Ausetania" escrit en castellà on qualifica l'anada al santuari de Núria com "afluència de romeros al Escorial de los Pirineos".

He trobat també una notícia reivindicativa del territori envers l'estat central en referència a la finalització de la carretera Vic-Olot. L'article pren el fil al final de la Guerra dels Matiners al 1849

"Els excursionistes fa 100 anys"

quan el general Concha tingué uns dies el seu quarter general a la casa del Bach del Collsacabra i prometé als vilatans que en arribar a Madrid obligaria a posar els mitjans per fer la carretera del Coll del Bach fins al Santuari de La Salut. Uns anys després, la carretera ja estava inclosa en els plans generals de l'estat. Quaranta anys després, el ministre de foment Linares Ribas estiuéjà també a la casa del Bach i prometé de nou que ell, essent ministre, acabaria la carretera. La promesa arribà en paper ja que a principis del 1900 la carretera ja estava dibuixada en els mapes. Per tercera vegada, l'estiu del 1918, el Collsacabra tornaria a tenir d'estiuéjant a un polític influent, en Ramon d'Abadal vinculat al ministre de foment Francesc Cambó i pel qual el territori l'hi tornaria a reclamar la construcció urgent dels 9 km de carretera entre el Pla del Papelló i el Santuari de La Salut que després de setanta anys de promeses encara restava pendent. La dinàmica d'acció de l'estat central envers Catalunya no ha canviat al llarg de la història i és un dels pilars fonamentals de la necessitat urgent d'emancipar-nos.

Ja per finalitzar, he trobat en els mitjans consultats, la programació íntegra de la Festa Major de Vic del 1918. Aquí és evident que les coses sí que han canviat.

Les festes de fa 100 anys tenen alguns actes comuns com les ballades de sardanes, els balls de festa major de diferents entitats (societats) vigatanes, el castell de focs, que aquell any fou a càrrec de "Successores d'en Relámpago" i el tir

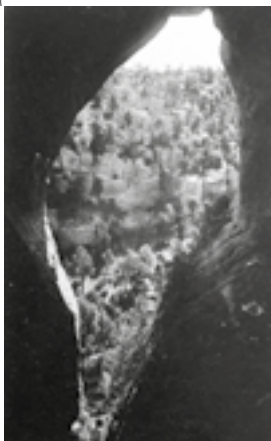

Mas Espinzella

al plat que aleshores era un xic més real: el "Tiro de Colom". Altres actes populars de l'època eren les "corridas de toros" i les lluminàries que engalanaven la font màgica de la Plaça Major muntada expressament per l'ocasió i gairebé cap esdeveniment esportiu llevat d'algun partit de futbol. En cap dels actes hi ha rastre de participació dels excursionistes vigatans. Cent anys després la ciutat té una festa major àmplia i diversa on també l'actual Unió Excursionista de Vic hi ha sabut trobar un encaix amb l'organització de la cursa popular "Set Portals" que en la seva tercera edició ja ha arribat a prop del miler de participants.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

LA COVA SIMANYA

Dintre del parc natural de Sant Llorenç del Munt i la serra de l'Obac, hi trobem la popular cova Simanya, anomenada pels romans la «Sima Magna» o cova gran.

La cavitat, que sense ser turística és una de les més visitades de Catalunya, està situada en el vessant est del cim del Montcau, sobre la Vall d'Horta.

La cova, habitada fa uns 6000 anys, va ser refugi de pastors neolítics i de diferents cultures posteriors, tal com demostren les troballes de ceràmiques de diferents èpoques.

També la va descriure detalladament en les seves cròniques el famós viatger Zamora l'any 1786, quan hi va entrar-hi fins on li van permetre les seves possibilitats.

La foto antiga pertany al 1930, any durant el qual s'hi van fer les primeres excavacions, promogudes pel Centre Excursionista de Terrassa; recerques que van posar al descobert les primeres restes arqueològiques que van evidenciar-hi una població estable durant molts segles.

L'entrada de la cova sembla que roman invariable al pas del temps, malgrat la vegetació de la cinglera propera al coll d'Eres, sí que denota que ha plogut força des de llavors.

Joan Conill - Vic

El fet d'haver d'obrir traça, alenteix la nostra marxa.

Arribem a les acaballes de la tardor, alhora que també arribem al penúltim mes de l'any i nosaltres ho aprofitem per fer una nova sortida col·lectiva. La tardor és una estació amb molts de contrastos, i sovint en l'alta muntanya, pot semblar que ens trobem en l'hivern més rigorós. Això és el que ens vam trobar aquell diumenge de novembre a Andorra. Ens vam dirigir cap a la vall de Ransol per poder coronar un dels cims que formen la seva capçalera: el pic de Mil Menut (2.779 m). Aquest pic domina el paisatge d'aquesta vall i també de l'Occitana de Quiòlers. El panorama que ens hem de trobar al cim és interessant sobre les dues valls, amb el perfil de fons, a l'oest, de la majestuosa Pica d'Estats.

Durant el viatge en cotxe, la meteorologia no sembla gens esperançadora, creuant el Ripollès i la Cerdanya els núvols i les boires es van fent presents. Travessem algunes cortines d'aigua i al fons, les poques muntanyes que veiem en el paisatge estan nevades. Un cop arribats a lloc, al final de la carretera de la vall de Ransol (1.954 m), sembla que el temps va a millor i decidim de tirar cap amunt. Creuem el riu dels Meners per un pont amb diversos indicadors, i ens internem al bosc seguint un camí senyalitzat amb pintura. Poc a poc el bosc dona pas a unes clarianes on el riu de Jan forma una preciosa cascada. Cada vegada anem trobant més neu al camí, a estones congestes i a estones acumulada del vent. Arribem a uns prats on hi ha si-

No sobra l'espai pel grup, dalt el pic de l'Estany Mort.

tuat el refugi dels Còms de Jan (2.217 m). Es tracta d'una petita edificació que ens va molt bé per fer una curta parada. Arribem a la meitat de la ruta i la neu acumulada pel vent dels últims dies, ens dificulta en gran mesura el pas havent d'obrir traça constantment, fet que ens alenteix molt la marxa. Mica en mica anem notant com entra el vent de nord que ve de la part de l'Arieja. Dalt la carena ja no veiem res a causa de la boira. Amb les condicions climatològiques en contra, decidim de fer el cim que ens queda més a prop per distància, amb el mateix desnivell que el Mil Menut: el Pic de l'Estany Mort (2.746 m). La pala que remuntem per fer el cim és molt dreta i amb molta neu acumulada i se'ns fa molt feixuc obrir traça en aquestes condicions. Finalment, l'esforç val la pena, podem coronar aquest cim d'alçada pràcticament igual al Mil Menut. El cim és igualment espectacular i no hi ha massa espai per moure'ns-hi els dinou companys que som avui. Ràpidament fem les fotografies de cim i no ens hi quedem massa estona, doncs el vent i la rufa ens

fan estar incòmodes. Ens equipem amb els grampons i el piolet i ens dirigim cap avall tot refent el camí de pujada. Quan ens trobem força avall, veiem com el temps dalt els cims es va espatllant cada vegada més. Nosaltres ja ens hem escapat del pitjor. Tornem a passar pel refugi dels Còms de Jan i aprofitem per menjar alguna cosa, ja que ens ha enganxat l'hora de dinar. Ara ja només queda acabar de baixar fins al cotxe, continuant pel camí que hem seguit a la pujada.

Mica en mica anem notant com entra el vent de nord que ve de la part de l'Arieja

Finalment, hem aconseguit fer una ruta magnífica i dura que semblava més d'hivern que de tardor. No obstant, hem pogut gaudir tots de valent amb un grup de persones molt maco. Tampoc hi ha faltat la guerra de boles de neu!

Per a saber-ne més:

Aprofitant que estem a la vall de Ransol, i que aquesta pertany a la parròquia de Canillo, contarem una llegenda sobre un dels monuments més coneguts de la zona. Al camí vell que va de Canillo al santuari de Meritxell, trobem erigida sobre un talús la “Creu dels set braços”. És una creu de terme molt antiga i objecte d'una llegenda tràgica.

Segons explica la llegenda, a la vila de Prats hi vivia un noi una mica poruc que tremolava només de pensar que el diable podia anar a trobar-lo algun dia. Els joves del poble van tenir la mala idea d'enviar-lo a Canillo a buscar vi a canvi de convidar-lo a berenar. Com que s'hi resistia i per tal que no tingués por, li van donar una escopeta i el van enviar al poble. El que el pobre noi no sabia és que li havien carregat l'escopeta amb farina per fer-li una broma. La broma consistia en què un dels bromistes li sortiria al pas en plena nit, disfressat amb un llençol blanc.

Quan va arribar a Canillo ja començava a fer-se fosc. Va anar a recollir el vi i, com que hi havia molta gent, deixà l'escopeta i el bot de vi i se'n va anar a fer un tomb pel poble. Quan l'hostaler hagué despatxat tots els clients, omplí la el bot de vi del noi i encuriósit feu una ullada a l'arma en veure que estava mal carregada. Creient que era a causa d'un oblit, va carregar-la bé, no fos cas, va pensar, que l'amo de l'escopeta hagués de defensar-se d'un animal i l'arma no li respongués.

El noi va recollir el vi i l'escopeta i va agafar el camí de tornada a Prats. Mentrestant, els seus amics li tenien preparada la sorpresa. De cop i volta, va aparèixer una forma blanca que gesticulava en mig del camí. El xicot no s'ho va pensar dues vegades: va disparar i es va apressar a córrer cap a casa cridant que

Una creu de llegenda.

havia mort el diable. La resta de nois se'n van burlar i van emplaçar-lo a tornar al lloc a veure el diable mort. Quan van arribar, es van trobar que el seu amic havia desaparegut i que el diable s'havia endut el cadàver. Havien estat castigats per la seva maldat.

En el lloc on succeí aquesta història es va decidir posar-hi una creu a fi que els vianants no oblidessin les conseqüències d'un acte tan lleig. La creu tenia set braços, com set eren els joves que van voler burlar-se del seu amic. Un d'ells va desaparèixer, i, estranya coincidència, la creu també va perdre un del seus braços.

Data de realització: 13 de novembre de 2016

Dificultat: Tècnicament: fàcil.

Físicament: moderada. Cal està acostumat a assolir desnivells d'uns 1.000 m.

Desnivell i horaris: 900 m positiu i 900 m negatiu (5 h), aproximadament.

Cartografia: Andorra 1:40.000 Ed. Alpina.

Marta Gallach i Xevi Tarrades - Vic

HOMENATGE MERESCUT !

El diumenge 17 de juny d'enguany va tenir lloc a Savassona el tradicional aplec organitzat per l'entitat.

El magnífic dia de primavera que es presentava, va permetre gaudir de la caminada matinal a la Font de la Baronesa i al pla de Savassona, on una bona colla de socis i caminadors ja esperaven el puntual esmorzar on no hi va faltar el pa amb tomàquet amb embotit i la coca amb xocolata desfeta.

Ben tips, amb els ànims refets i després de les notes de la tenora, el president de l'entitat va donar les gràcies als assistents i va encetar l'acte amb una sèrie de parlaments.

En Jaume Anglada, va explicar que aquest 2018 va fer quaranta anys que en Josep Verdaguer i Farrés «Xopi» va rellevar la presidència de l'entitat a en Toni Anguera «Xato».

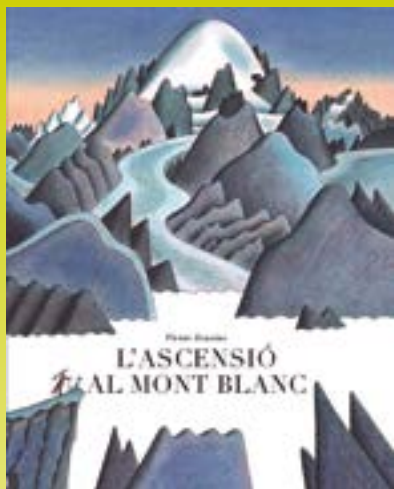
En Josep Verdaguer va potenciar l'activitat a l'entorn dels aplecs que avui encara tenen continuïtat, adaptant-se als temps actuals, sense perdre l'essència de la festa social que representen.

Aprofitant aquest bon ambient dels últims anys, la Unió Excursionista de Vic va homenatjar al «Xopi» amb l'entrega d'una placa en agraïment i reconeixement a la gran tasca portada a terme per l'expresident i els seus col·laboradors, en l'àmbit de l'excursionisme cultural dels Països Catalans.

La festa va continuar tot llegint alguns versos de mossèn Cinto, una cantada de cançons populars i un concert de música barroca i medieval dalt l'ermita de Sant Feliuet.

L'aplec va cloure amb el poema verdaguerià «Se'n Cansaran» en suport a la llibertat dels presos polítics i el Cant dels Segadors, amb un fort crit de «Visca la Terra» arran de cinglera. Des de l'entitat volem donar les gràcies a tots els socis que any rere any organitzen l'aplec de Savassona i en especial al Josep Verdaguer per mantenir la flama encesa tot aquest temps. Felicitats Xopi !

Cap de Redacció

L'ASCENSIÓ AL MONT BLANC.
Pierre Zenzius. Simbol editors.

Aquest àlbum il·lustrat per a infants, està inspirat en el relat de Saussure on relata la seva expedició al cim del Mont Blanc al 1787 als 47 anys.

Amb unes imatges dibuixades amb el traç negre de la tinta i acolorides amb llapis, expressen amb un gran resultat la magnitud de la muntanya, amb la seves glaceres imponents, les crestes esculpides per la roca i les pendents invencibles.

I els excursionistes tenaços, com una filera de formiguetes, obrint una traça constant que els portarà al cim. Exquisit i heroic.

PAISATGES D'ARREU DEL MÓN.
Claire Lecoeuvre i Vincent Mahé. Simbol editors.

Un desert de sal enmig de la muntanya boliviana, unes cascades grandioses entre els EEUU i Canadà, un bosc petrificat a Arizona, una abadia plena de roques al Vietnam..... els paisatges llegendaris tenen unes històries apassionats per explicar-nos.

Aquest àlbum il·lustrat per a infants i joves pretén explicar els fenòmens geològics i climàtics que han modelat i transformat la superfície de la terra en paisatges ben diversos i irrepetibles. Històries que revelen la vida dels homes sobre aquests paisatges i la necessitat de preservar-los del seu impacte destructor.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

ENTITAT

FLAMA DEL CANIGÓ

Un miler de persones es reuniren a la Plaça Major de Vic la nit de la Revetlla de Sant Joan, per esperar la Flama, vinguda del Canigó, que encendria la tradicional foguera de Sant Joan.

L'acte va comptar amb els parlaments de Xevi Roviró i també de representants d'Òmnium de Vic i de Puigcerdà.

PROCÉS DE SELECCIÓ PER PROVEIR UN LLOC DE TREBALL DE D'ADMINISTRATIU/VA COMPTABLE

A inicis de juliol es va obrir un procés de selecció per proveir un lloc de treball d'administratiu comptable, un lloc que fins a dia d'avui ocupava Montse Grau, la qual deixarà el seu lloc de treball a partir del setembre de 2018.

Abans d'iniciar el període de vacances es va contractar al nou administratiu comptable, l'Aleix; Benvingut a l'entitat.

SORTIDES COL·LECTIVES

"ESCAMPANT LA BOIRA" PER VILANOVA DE SAU I EL PUIG DEL FAR

El diumenge 17 de juny el grup d'excursionistes de mitja i baixa muntanya, "Escampant la Boira" va realitzar la seva sortida del mes, en aquesta edició a Vilanova de Sau i amb el Puig del Far com a objectiu.

La pujada pel camí del Cargol ja els fa suar, sort que la Montse Cervera, la guia d'aquesta

jornada, explica als companys de la matinal, els tipus de plantes que es troben durant el camí i poden fer alguna paradeta.

Un cop arribats a les runes de Sta. Margarida d'Ardola, un grup de vaques amb els seus vedells sembla no voler deixar pas als excursionistes, que decideixen modificar lleugerament el seu recorregut i posposar la visita a les runes per una altra edició.

Per fi arriben al Puig del Far, on gaudeixen de les espectaculars vistes del Cabrerès, les Guílleries, el Pantà, la Plana..., fent la parada per esmorzar.

D'allí es dirigeixen al Munts, entre rialles i converses, per camí molt més planer.

Les baranes del mirador del Salt de la Minyona han estat reconstruïdes, ara una estructura sòlida de ferro rovellat recorre tot el mirador i la veritat, aquesta dóna més seguretat. Allí hi troben en Tomàs, un excursionista de tota la vida, que els convida a prendre alguna cosa si algun dia passen per casa seva.

D'allí agafen el camí de baixada, per fer un parada pel Tallant de l'Esquei i cap a Vilanova de Sau per pista forestal, conclouent la sortida amb un petit refrigeri.

SORTIDA COL·LECTIVA AL PIC DE PALA CLAVERA I FALLES D'ISIL

El cap de setmana del 23 i 24 de juny, es va celebrar una nova sortida col·lectiva que portaria al Pic de Pala Clavera.

La sortida es va iniciar el dissabte amb destí al Refugi del Gerdar, un punt estratègic dins el bosc del mateix nom als peus del port de la Bonaigua.

El grup d'excursionistes arribà al refugi on deixaren les seves pertinences i es dirigien a Isil, on assistiria a la tradicional baixada de falles de Sant Joan. A les 10 del vespre, comença l'espectacle amb els fallaires baixant des del Turó del Faró fins el poble tot fent una ziga-zaga de foc animats per gralles i arribant llavors a la plaça on hi ha l'encesa d'un gran tronc.

Tot i la festa, l'endemà, cap a les 6 del matí, els excursionistes estaven a punt per iniciar la seva ruta, després però, d'un bon esmorzar. Sortiren del refugi amb cotxe en direcció de nou a Isil, Alós d'Isil, Refugi del Fornet i aparquen al pont de la Perosa a uns 1.450 m d'alçada. El recorregut forma part dels "Camins de la Llibertat", és a dir, de la xarxa de camins cap als passos fronterers que van ser l'escapatòria de molts jueus que fugien dels Nazis. Un cartell explicatiu al costat de l'aparcament ens ho recorda. L'espectacle està servit: aigua brollant de tot arreu, rius vius, verd intens, esclat de flors, congestes de neu, ramats de bestiar, isards, marmotes; realment aquest any la muntanya està espectacular.

A les 8 del matí inicien la ruta a peu, primer per una pista herbada i després ja per un petit sender poc fresat que segueix el riu cap al barranc de Clavera. En pujada forta i sostinguda segueixen el GR fins l'estany de Clavera a uns 2.200 m. Allí el paisatge canvia radicalment, encara amb grans congestes de neu, el llac està bastant glaçat i l'accés al coll de Clavera cobert de neu. Amb prudència, tot i que no són necessaris els grampons perquè la neu és força tova. Així que amb uns 45 minuts els excursionistes són al coll de la Pala Clavera amb unes

vistes espectaculars de l'Estany Llong encara gelat i el Barlongera. Des del coll, segueixen la cresta sense dificultats fins el cim, havent només de trepitjar neu els últims metres. Des del cim, el Mont Valier sembla a tocar, es veu el refugi dels Estagnous, i la vista en 360°, tot un espectacle: Maladeta, Posets, Parc Nacional d'Aigüestortes, Montroig, Pica d'Estats, Pic de l'Orrí, etc.

En el camí de baixada el piolet i els grampons van ser necessaris en el moment de passar el coll.

Després de dinar al costat d'un salt d'aigua preciós, de banyar-se al riu per calmar la calor, i de fer un beure a la Guingueta, el grup retornà a Vic.

SORTIDA COL·LECTIVA AL PIC D'ANAYET

El dissabte 21 de juliol, un nou grup d'excursionistes es dirigiren al Valle de Tena, concretament al Refugio Telera al poble de Piedrafita de Jaca.

Les previsions de temps anunciaven tempesta a les 11 h del matí, així que el grup va preferir iniciar la ruta a trenc d'alba. Després de 20 minuts de cotxe per arribar a l'aparcament d'Anayet, el grup va iniciar la seva ruta per un parell de kms de pista asfaltada. Després de dues hores de caminar per una llarga vall seguint el riu, guanyant alçada entre flors i vaques, arribaren a l'espectacular paratge dels Ibones d'Anayet, una gran esplanada amb els llacs fent de mirall sobre el Midi d'Ossau i l'es-

pectacular Pic d'Anayet. Sense massa temps per fer fotos per por al canvi de temps, es van dirigir al coll que dóna accés tant al Vértice d'Anayet (tècnicament senzill) i al Pic d'Anayet. Dalt el coll segueixen per una terra vermellosa la carena de l'Anayet per anar a buscar l'únic punt delicat de la ruta equipat amb unes cadenes per ajudar a superar una zona de grimpada sense massa dificultat, però on una caiguda podria tenir serioses conseqüències. Després de les cadenes s'accedeix a la canal d'accés al cim. És dreta i obliga a utilitzar les mans, però no presenta grans dificultats, l'únic perill és que està una mica descomposta i cal anar en compte amb les pedres al ser un grup gran. Les vistes des del cim són espectaculars, boires a les valls, rodejats de cims emblemàtics com els Infiernos, la Mesa de los Tres Reyes, el Balañus, el Midi d'Ossau, etc.

El temps sembla estabilitzar-se i el grup d'excursionistes dinen als Ibones d'Anayet, un lloc digne de veure! Després de dinar, desfan el camí de pujada fins al cotxe, on arriben sobre les 2 de la tarda, molt contents de com ha anat tot.. Paren per prendre quelcom al refugi i reprenen la marxa fins a Vic. No podien donar la benvinguda a l'estiu d'una millor manera amb un dia, cim i un grup espectacular.

ORIENTACIÓ

TROFEU SERRANIA DE CUENCA (VEGA DEL CODORNO)

Diversos orientadors van desplaçar-se els dies 9 i 10 de juny a la zona de Vega del Codorno, per participar al Trofeu Serrania de Cuenca. La zona és molt interessant per a la pràctica de l'orientació. El dissabte es va disputar la prova de llarga distància i diumenge, en el mateix lloc, la prova de mitja distància. L'orientadora de l'entitat Adela Illamola (F35) va aconseguir la 2a posició en la prova de mitja distància del diumenge, aconseguint així una 4a posició en la suma total de les 2 curses. Altres resultats destacats:

- 4a Virgínia Güell (F35) Llargà distància
- 5a Adela Illamola (F35) Llargà distància

LLIGA ESPANYOLA D'ULTRASCORE-ROGAINE A LA RIOJA

L'equip Picafites format per Clara Pañella i Jordi Armengol van aconseguir una merescuda 5a posició de mixtes veterans a la primera cursa de la lliga espanyola d'Ultrascore-Rogaine, celebrada el diumenge 17 de juny al Parc Natural de Sierra Cebollera, Lumbreras (La Rioja). Segons ells "Un rogaine espectacular en uns terrenys salvatges i de postal". Un rogaine molt dur i molt tècnic en un mapa d'orientació específica a escala 1/15000 i 5 metres d'equidistància, en un A3 a doble cara! Al final cinquens a només quatre puntets dels quarts... i molt, molt contents de l'experiència i del resultat, la competència era duríssima!

RAID INDIKETES (BAIX EMPORDÀ)

L'equip "Llibertat presos polítics" de la UE Vic, format per Cristina Bertran i Jordi Sales va participar el 17 de juny al Raid Indiketes (Baix Empordà), que acollia el campionat de Catalunya de l'especialitat 2018. Després de 12 hores de competició, 4 de les quals nocturnes, i de tocar moltes disciplines esportives diferents (btt-orientació-kayak-ferrades-tir amb arc...) varen assolir la primera

posició absoluta en categoria Aventura (només els d'elit optaven al Campionat de Catalunya). El raid va transcórrer per les Gavarres i la Costa Brava, entre les poblacions de St. Feliu de Guíxols, Sta. Cristina d'Aro i Romanyà de la Selva. La primera etapa nocturna va ser de gran exigència física i tècnica, i va deixar a la majoria d'equips molt mermats.

Enguany es celebren 20 anys de la presència de 2 equips de l'UE Vic al mític i llegendari Raid-verd, el qual va ser el precursor de la disciplina.

DOS DIES DE FONTANALS DE Cerdanya

El cap de setmana del 30 de juny i l'1 de juliol es van celebrar els Dos Dies de Fontanals, ies proves puntuables per a la lliga catalana de curses d'orientació a la zona del Pla de les Forques, entre Toses i Puigcerdà, organitzat pel club COC (Club d'Orientació de Catalunya), el qual va aprofitar per celebrar amb tots els orientadors el seu 30è aniversari.

El dissabte es va disputar la prova de llarga distància i el diumenge la de mitja distància. Diversos orientadors de l'entitat van gaudir pels boscos de la zona.

10ª POSICIÓ DE JORDI SALES (CATEGORIA M50) EN MODALITAT ESPRINT EN ELS MUNDIALS DE VETERANS 2018.

La setmana de 7 al 13 de juliol es va celebrar a Dinamarca els Mundials d'Orientació de Veterans. Jordi Sales i Cristina Bertran van participar a les curses de modalitat sprint i mitja distància en les categories M50 i W35, respectivament. Jordi Sales va obtenir una molt merescuda 10a posició en la modalitat esprint que es va celebrar el 8 de juliol a la ciutat de Copenhagen en la categoria M50, després de classificar-se el dia abans per a poder entrar a la final A i obtenir una 4a posició en la seva sèrie.

Cristina Bertran, també es va classificar per entrar a participar a la final A de la seva categoria W35 i va obtenir una 21a posició. Com a dada curiosa d'aquest esport, cal destacar que en aquests mundials les categories

dels participants més grans arriben a M95 on participen homes de més de 90 anys, categoria en la qual hi havia un participant. I en categories de W90 i M90 on els seus participants sobrepassen els 90 anys on hi havia un total de 6 homes i 3 dones.

CURSES

3ª CURSA DELS "7 PORTALS" DE VIC

El dimarts 4 de juliol es va celebrar a Vic una nova edició de la cursa dels 7 Portals.

La prova va néixer fa tres anys motivada i organitzada per l'Ajuntament de Vic amb la col·laboració del Club Natació ETB, Club Atlètic Vic i Unió Excursionista Vic.

La 3a edició presentava com a novetat un circuit infantil i es repetia l'adaptació de la cursa als participants amb cadires de rodes.

Més de 800 participants es van posicionar a les 10 del vespre a la línia de sortida de la imponent Plaça Major de Vic.

Els més ràpids en completar el recorregut de 5km van ser:

- Genís Fernández (00:16:37)
- Marc Trasserras (00:17:10)
- David Rovira (00:17:34)

En categoria femenina:

- Laia Andreu (00:19:29)
- Encarna Nuñez (00:20:25)
- Erola Bisquert (00:21:20)

ESCOLA ESPORTIVA

EXITOSES ESTADES ALS CIMS

Enguany les Estades als Cims (del 24 al 26 de juliol) ha tingut una magnífica participació. Amb un total de 18 joves d'entre 12 i 17 anys i 3 tècnics han pogut gaudir de 4 dies pel Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. El primer dia, sortint de la Presa de Cavallers, es va coronar el cim de Punta Alta de Comalesbienes, amb una altitud de 3.019 m, sent el primer tres mil de molts dels joves que assistien a les estades. Lamentar l'incident al peu d'un dels joves mentre fèiem l'ascensió al cim, el qual el dia següent va haver d'abandonar l'estada degut al mal pronòstic de la lesió; informant-nos l'endemà de què es tractava d'una ruptura òssia al 5è metatarsià. Felicitar molt sincerament l'excel·lent actitud i autosuperació del jove per afrontar aquesta situació de la millor manera possible!

El segon dia es va optar per canviar el recorregut a causa de la previsió de mal temps i la neu acumulada a les parts altes del circ dels Besiberis. Així que es va fer l'ascensió al cim del Montardo, amb 2.833 m d'altitud, fugint de la calamarsa poc abans d'arribar al refugi. A la tarda i després de la tempesta, els joves van gaudir d'uns banys revitalitzants a l'Estany Negre.

El tercer dia, tocava la travessa cap al Coll de Caldes, passant per Colomers i pujant al coll de Sendrosa. Deixant les motxilles al coll, amb alguns es va fer una ascensió lleugera, ràpida i

força tècnica al Tuc de Sendrosa (2.702 m). Finalment i preveient de nou mal temps, es va fer camí cap al refugi de Saboredo podent gaudir d'una tarda de jocs, dinàmiques i xerrades amb tota la colla.

L'últim dia, el grup de joves van sortir del refugi a les 5 de la matinada, amb material lleuger i frontals, fent camí fins al cim del Pic de Ratera (2.862 m) on van poder gaudir d'una espectacular sortida de sol i el naixement d'un nou dia a vista d'ocell. Cap a 2/4 de 8, ja retornats al refugi de Saboredo, van esmorzar per agafar forces i iniciar la caminada cap a la Vall del Gerber, acabant amb èxit i il·lusionats per les "Estades als Cims"!

Agrair el suport i la col·laboració de les famílies per gestionar la logística d'aquesta sortida. Felicitar a tots i cadascun dels joves i les joves que han vingut a les Estades, per la seva bona predisposició, per la motivació i les ganes de col·laborar en tot moment i per l'excel·lent actitud i comportament davant l'esforç i el cansament. Heu sabut encomanar la vostra energia i positivisme a tot l'equip! Gràcies també a tots els tècnics per la seva professionalitat, ja que sense ells, aquestes estades no haurien estat possibles.

AGENDA

setembre-novembre 2018

- 13 setembre Inici activitats Escola Esportiva
- 22 setembre Campionat de Catalunya de Relleus d'Orientació
- 13 octubre Apadrinament ascensió al Puigmal (Projecte Cimsxlallibertat)
- 11 novembre Matagalls - Vic
- 18/19 i 25/26 de novembre Curs de GPS i Mapes Digitals

Saps que...

"Un estiu més que gairebé tenim al sac. Les teves vacances, aventures, experiències, caminades o bicicletades també ens interessen.

Si tens ganes de compartir-les, estarem encantats de publicar-les en El Butlletí"

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org

Black
Diamond

LA SPORTIVA

